

den Avance, der kan tages paa Varer, der importeres her til Landet, er ubegrænset stor. Her findes ikke som saa mange andre Steder en Begrænsning af, hvad man kan tage i Avance ved Salg af saadanne Varer. Hvis vi f. Eks. vil støtte dansk Industri og Haandværk og gaar ind i en Forretning for at købe en eller anden Genstand, vil vi i mange Tilfælde opdage, at den Vare, vi skal købe, slet ikke er produceret her i Landet. Men hvis denne Vares Salgspris er f. Eks. 100 Kr., kan den paagældende Sælger købe den for 25 Kr. i Tyskland. Altsaa faar han en Avance paa 50 eller 75 Kr. ved Handelen med en saadan Vare. Det er ikke saa underligt, at disse Mennesker i deres Beretning til den højtærede Regering siger, at det vilde være en Ulykke for de Mennesker, som importerer, om der kom en Importbegrænsning, for de vilde miste deres Virksomhed. Ja, naturligvis, det er ganske indlysende, men jeg vil straks spørge, om Landet ikke er mere interesseret i, at de mange Tusinde ubeskæftigede faar Beskæftigelse, end at vi gennem direkte og indirekte Skatter skal betale store Beløb, for at de ikke skal gaa under i Sult, Nød og Elendighed. Dette sidste er en Politik, som i Længden maa føre til fuldstændig Ruin. Det er jo dog saa, at vi kun kan købe, saa længe vi har Penge at købe for, men den Tid maa dog komme, da vi ikke selv frembringer de Værdier, der skulde gøre Landet økonomisk velstillet, og da vil naturligvis Land og Befolkning til sidst blive forarmet, og nogen Købeevne er der saa ikke mere. Det har derfor forundret mig i højeste Grad, at man har skullet bruge et helt Aar til at undersøge disse Forhold, der Dag for Dag er blevet værre og værre, saaledes at vi, inden Vinteren slutter, vil være i en økonomisk Stilling, der er i allerhøjeste Grad beklagelig for os alle sammen. Højtærede Repræsentanter ude fra Landet har her talt om, at Prisniveauet for Industriens og Haandværkets Arbejde fremdeles var højt. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup har omtalt, hvorledes Smedene ude paa Landet gennem deres Sammenslutninger har sat Priserne op paa en saa gangbar Vare som Hestesko. Jeg kunde nævne en Række andre Forhold. Men til Retfærdiggørelse for disse Landhaandværkere vil jeg dog sige, at de har før Krigen været ubeskyttede, uden Organisation, og derfor maattet udføre deres Arbejde til Priser, der var alt for lave. At man maaske nu er gaaet den anden Vej, skal jeg ikke benægte, men det er bare et Tegn paa, hvordan man forstaar at udnytte Organisationen indenfor

den Klasse og den Del, der har direkte med Produktionsmidlerne at gøre. Jeg ved ogsaa, at man bruger Raastofleverandørerne til at øve en Slags Pres, for at de paagældende Haandværksmestre skal gaa ind i Organisationen. Hvis en saadan Mester ikke vil det, faar han simpelt hen ikke den Vare, og saa kan den paagældende Mester naturligvis ikke eksistere. Det forekommer mig, at det er Forhold, som er skabt af Krigen. Man kan sige, det var en Sygdom for en Del af Samfundet og er fremdeles en Sygdom, for saa vidt som man stadig blandt dem, der har Produktionsmidlerne, tager en Profit fra Samfundet — og dermed fra Befolkningen —, der er unaturlig stor.

Men som jeg sagde før, er Stillingen i Virkeligheden den for Storindustriens Vedkommende, at man lider ikke saa meget under Krisen, fordi man har lagt Virksomhederne om til at være Importforretninger. De eneste, der lider i dette Tilfælde, er dem, der skulde lave Varerne, Arbejderne, som ikke kommer til at lave dem, fordi de skal laves andre Steder. Det forekommer mig, at man ogsaa her i Landet maa kunne indse, at den Maade, hvorpaa Udviklingen indenfor de forskellige Produktionsgrene har formet sig, er en saadan, at i Virkeligheden eksisterer det Grundlag, hvorpaa det Samfund, vi lever i, hviler, ikke mere. Vi maa endelig ikke glemme, at det Samfund, vi lever i, hviler paa det saakaldte Frikonkurrencensystem. Men nu har man Organisationer, der er i Stand til indenfor en enkelt Del eller flere Dele at ophæve Konkurrencen. Der er ingen Tvivl om, at hvis man anstillede en Undersøgelse i Dag, vilde man se, at mellem alle dem, der importerer visse Varer — det drejer sig oftest kun om nogle faa Personer —, er der Overenskomster om Varernes videre Salg til Detailhandlere o. s. v. Det ærede Medlem Hr. Stauning omtalte ret udførligt, hvordan Forholdene var med Hensyn til Levnedsmidler her i Landet og f. Eks. i Tyskland. Han nævnte Varer, som man maatte importere saavel hertil som til Tyskland, fordi man ikke selv producerer dem, f. Eks. Kaffe, og som man her maa give mere for, end man behøver at give i Tyskland. Der var et æret Medlem — jeg tror, det var Hr. H. O. Hansen —, der sagde, at den Kaffe, som det ærede Medlem Hr. Stauning havde omtalt, til 2 Kr. 50 Ø. eller 2 Kr. 40 Ø. eksisterede ikke. Jeg vil gerne sige, at den eksisterer i alle Dele af denne By, og det er meget faa Steder,